

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **EUROFORM spol. s r. o.**, se sídlem Malá Štupartská 634/7, Praha – Staré Město, zastoupený JUDr. Ing. Pavlem Jíchou, advokátem se sídlem Slezská 13, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1607/530/15 67020/ENV/15, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 21/2016, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu a vyjádření k němu

[1] Návrhem ze dne 3. 8. 2016, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 11. 8. 2016, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Navrhovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil lhůtu k nařízení jednání v příslušné věci a vydání vlastního meritorního rozhodnutí o jeho žalobě, o níž se před Krajským soudem v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) vede řízení pod sp. zn. 15 A 21/2016.

[2] Navrhovatel uvedl, že má zájem realizovat v katastrálním území Chabařovice projekt výstavby průmyslové zóny (výrobního a skladovacího areálu) označené jako Přestanov-Chabařovice EUROFORM, přičemž správní žalobou se domáhá, aby v souvislosti s tímto jeho stavebním záměrem byla povolena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ze zákazů stanovených tímto předpisem pro několik zvlášť chráněných druhů živočichů.

[3] Dne 7. 6. 2016 požádal krajský soud o sdělení odhadovaného termínu nařízení jednání ve věci, přičemž soud ho dne 9. 6. 2016 informoval, že nařízení jednání v dané věci lze předpokládat v první polovině roku 2018. Průtahy spatřuje v tom, že jednání ve věci má být nařízeno v zásadě až za více jak dva roky po podání žaloby, přičemž samotné konání jednání ještě nemusí znamenat, že v tomto termínu bude také ve věci rozhodnuto.

[4] K významu předmětu řízení uvedl, že v souvislosti s předmětným investičním záměrem vynaložil výrazné finanční prostředky (at' již na projektovou a inženýrskou činnost nebo na vlastní realizaci určitých částí infrastruktury) a především v souvislosti s ním byla učiněna řada právních jednání a vydána řada správních rozhodnutí, která by mohla v důsledku průtahů ve shora popsaném řízení o správní žalobě zaniknout (např. územní rozhodnutí o umístění stavby, smlouva o připojení odběrného zařízení k distribuční soustavě do napět'ové hladiny vysokého napětí nebo velmi vysokého napětí, stanovisko krajského úřadu podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů).

[5] Navrhovatel dále zdůraznil, že jeho stavební záměr je nejen v souladu s lokální legislativou, ale rovněž se stanoviskem zmocněnce vlády ČR pro Moravskoslezský a Ústecký kraj, v němž byl akcentován jasný veřejný zájem na rozvoji průmyslových zón a na tvorbě pracovních míst ve strukturálně postiženém regionu Ústeckého kraje. Realizace předmětného stavebního záměru by s sebou logicky přinášela vznik zhruba tisíce pracovních příležitostí nejen krátkodobého charakteru (realizace vlastní stavební činnosti), ale i z hlediska dlouhodobého (pracovní místa vytvářená nájemci, resp. provozovateli dotčeného průmyslového areálu).

[6] Krajský soud ve vyjádření k návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu uvedl, že žaloba byla podána dne 29. 1. 2016 a poslední úkon soudu byl učiněn dne 6. 4. 2016, proto ve věci doposud nejsou průtahy.

II. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[7] Žalobou doručenou krajskému soudu dne 29. 1. 2016 navrhovatel brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1607/530/15 67020/ENV/15, jímž bylo zamítnuto odvolání navrhovatele a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o nepovolení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje a biotopu druhů stěvlík zlatitý, ještěrka obecná a užovka hladká podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[8] Dne 16. 2. 2016 krajský soud vyžádal u žalovaného předložení správního spisu a vyjádření k žalobě, které mu bylo doručeno dne 11. 3. 2016. Dne 16. 3. 2016 zaslal toto vyjádření s poučením o složení senátu, který ve věci bude rozhodovat, zástupci navrhovatele a stejné poučení rovněž žalovanému a současně oba účastníky poučil dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o možnosti rozhodování bez nařízení jednání. Dne 29. 3. 2016 soud obdržel souhlas žalovaného s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a dne 30. 3. 2016 vyjádření navrhovatele k vyjádření žalovaného k žalobě a jeho nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Dne 6. 4. 2016 soud zaslal žalovanému repliku navrhovatele, dne 7. 6. 2016 obdržel žádost navrhovatele o sdělení odhadovaného termínu nařízení jednání, na kterou odpověděl přípisem ze dne 9. 6. 2016, v němž uvedl, že nařízení jednání lze předpokládat v první polovině roku 2018. Dne 18. 7. 2016 krajský soud obdržel od žalovaného jeho stanovisko k podnětu navrhovatele k přezkoumání napadeného rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[10] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán navrhovatelovou specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného

procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k nařízení jednání a vydání rozhodnutí, jímž se řízení před krajským soudem končí.

[11] Důvodnost návrhu na určení lhůty zdejší soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.

[12] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů pak Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu směřuje, učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí věci, ale ve věci stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné však je, aby v tomto stavu soud neudržel řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, tj. s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

[13] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na popsaná kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve než tu, které se týká návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Ochrana práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Zde se pak uplatní názor Ústavního soudu, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“; viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

[14] V nynější věci nejde o návrh, který by měl krajský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s. Krajský soud přitom v současnosti rozhoduje žaloby, které obdržel dříve než navrhovatelovu žalobu.

[15] Nejvyšší správní soud dále neshledal s ohledem na hodnocení kritérií uvedených v § 174a zákona o soudech a soudcích, že by řízení před krajským soudem trvalo nepřiměřeně dlouho.

[16] Význam předmětu řízení pro navrhovatele a složitost věci jsou kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, která nejsou exaktně měřitelná. Ve vztahu ke složitosti věci lze nicméně konstatovat, že nejde o věc jednoduchou, naopak s ohledem na povahu žalobních námitek a problematiku poměrování veřejných zájmů jde spíše o věc, která svou složitostí v určité míře překračuje běžnou úroveň složitosti věcí řešených ve správním soudnictví.

[17] Věc má pro navrhovatele ten význam, že výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ovlivňuje možnost realizovat projekt výstavby průmyslové zóny. Co se týče stěžovatelova tvrzení o tom, že realizace předmětného stavebního záměru by přinášela vznik pracovních příležitostí z krátkodobého i dlouhodobého hlediska, jedná se o vágní a ničím nepodložená tvrzení. Tvrdí-li navrhovatel ve vztahu k významu věci určité skutečnosti jdoucí nad povahu správního rozhodnutí, jež bylo žalobou napadeno, je třeba je v návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu konkrétně rozvést a případně i doložit, což však neučinil.

[18] Co se týče postupu krajského soudu, lze konstatovat, že se soud nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům, které je nutno učinit, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. V přiměřené době účastníky vyzval, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, bez zbytečné prodlevy též vyzval žalovaného k předložení správního spisu a k vyjádření k žalobě. Vyjádření žalovaného bezprostředně po jeho obdržení zaslal navrhovateli. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že krajský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí. Posouzení, zda v tomto stavu krajský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouhou dobu, Nejvyšší správní soud považuje vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[19] Při komplexním zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Řízení před krajským soudem trvá 7 měsíců. Jak již bylo výše uvedeno, složitost nynější věci v určité míře překračuje běžnou úroveň složitosti věcí řešených ve správním soudnictví, což s sebou nese požadavek na čas potřebný pro rozhodnutí. Rovněž pak lze poukázat na to, že krajský soud neprodléval s úkony, které je nezbytné učinit před rozhodnutím věci. Jde o skutečnosti, které Nejvyšší správní soud vedly k závěru, že 7měsíční řízení není porušením práva navrhovatele na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. Na závěru o nedůvodnosti návrhu na určení lhůty nemění nic ani skutečnost, že k délce řízení navrhovatel negativně nepřispěl. Ani navrhovatelův popis významu věci též Nejvyšší správní soud nevedl k jinému závěru, neboť skutečnosti v něm uvedené a rizika s ním spojená mu musely být známy již v době přípravy projektu výstavby průmyslové zóny.

[20] Nejvyšší správní soud shrnuje, že návrh na určení lhůty k provedení úkonu nevyhodnotil jako důvodný, proto jej dle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

[21] Pokud jde o stěžovatelův eventuální návrh, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu, u něhož je rychlost zpracování napadaných žalob výrazně vyšší, a to postupem podle § 9 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že smyslem řízení o návrhu na určení lhůty je určení toho, zda v řízení nedochází ze strany soudu k neodůvodněným průtahům a případné zjednání nápravy stanovením lhůty k provedení patřičného úkonu. V rámci tohoto řízení však soud nemůže rozhodovat o přikázání věci jinému soudu dle citovaného ustanovení s. ř. s., což však navrhovatelé nebrání v podání takového samostatného návrhu.

IV. Náklady řízení

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu